

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De homine querulo, & obiurgandi cupido. cap. cix.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A Est qui locupletatur parcè agendo : & nescit quòd tempus praterat, & mors appropinquet, & relinquet omnia alijs, & morietur. Qui aceruat ex animo suo iniuste, alijs congregat : & in bonis illius alius luxuriabitur. Qui sibi nequam est, cui alij bonus erit? Fili, si habes, benefac tibi. Improbo viro proptè panem murmurabit ciuitas.

De homine querulo, & obiurgandi cupido. CAP. CIX.

V I iniuste accusat, non effugiet. Ne cum homine occasionem inimicitiae frustra suscipias: ne te malo aliquo afficiat.

B *De inuidia & emulatione. CAP. CX.*

GRESSAE sunt mulieres de vniuersis vrbibus Israël, cantantes, chorosque ducentes in occursum Saul regis in tympanis lætitiæ, & sistris. Et præcinebant mulieres ludentes, & dicentes, Percussit Saul mille, & Dauid decem millia. Iratus est autem Saul nimis, & displicuit in oculis eius sermo iste: dixitque, Dederunt Dauid decem millia, & mihi mille dederunt: quid ei superest, nisi solum regnum? Non rectis ergo oculis Saul aspiciebat Dauid à die illa, & deinceps.

C Ne comedas cum homine inuido, & ne desideres cibos eius: quoniam quem admodum si quis deglutiat crinem, ita comedit & bibit. Festinat ditescere vir inuidus: & nescit quòd misericors ipsum superabit.

Dura sicut infernus æmulatio.

Cum inuidia tabescente iter non habèbo: quoniam talis homo non erit particeps sapientiæ. Inuidia improbitatis obscurat bona.

Homini liuido ad quid aurum? Zelus & iracundia minuunt dies. Ab inuidis absconde consilium tuum. Qui sibi inuidet, nihil illo est nequius, & hæc redditio est malitiæ illius: & si bene fecerit, ignoranter, & non volens facit, & in nouissimo manifestat malitiam suam. Omnis peccator, inuidus, & bilinguis, improprium & contumeliam hæreditabit. Dolor cordis & luctus, mulier zelotypa. In muliere zelotypa flagellum linguæ omnibus communicans. Ne consilium ineas cum homine obliquis oculis te aspiciente.

Amice, non facio tibi iniuriam. Nonne ex denario conuenisti mecum? Vbi zelus & contentio, illic inconstantia, & omne opus malum.

E Frates, inuidiæ affectum caueamus: ne operum aduersarij socij efficiamur, atq; eodem iudicio condemnati inueniamur. Nam si, qui superbia effertur, in diaboli iudicium incidit, quoniam tandem pacto inuidus supplicium diabolo paratum effugiet? Inuidia etenim nullus exitiosior affectus in hominum animis innasci potest. Vt enim ferrum rubigo, ita inuidia animam, quam obsederit, consumit. Imò, vt rectius loquar, quemadmodum viperam exeso materno ventre in lucem edi: eodem modo inuidia quoque hanc naturam habet, vt parturientem se animam laceret atque conficiat. Liwor enim nihil est aliud, quam dolor ex alterius rebus secundis susceptus. Quo fit, vt mœrores animique acerbitates inuidum nunquam deserat. Vberes fructus ager vicini produxit? domus ipsius omnibus vitæ commodis circumfluit? in perpetua animi voluptate versatur? Hæc omnia homini inuidia laboranti morbi alimonia, & doloris accessio sunt. Animi magnitudine præstat quispiam, optimaq; valetudine vitur? Hæc inuidum lancinant. Alter formæ venustate antecellit. Alia hæc inuidorū plaga est. Quidam animæ dotibus multos antecedit, prudentiæ quæ atque eloquentiæ nomine omnium oculos ad se conuertit, beatusque prædicatur? alius rursus opibus abundat, atque in impertienda egentibus re sua familiari præclarum munificentia specimen edit, ingentibusque ab iis, quos beneficiis inuat, laudibus celebratur? Hæc omnia plagæ ac vul-